

A SZENT SZELLEM TÜZÉBEN ÉGVE

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2026. március 29.

A mai napon hallhatod az elmúlt hetek tanításait egy csokorba felfűzve a Szent Szellemről, az Ő személyéről, a Vele való kapcsolatról, a Vele való közösségről beszéltem az előző tanításokban. A Vele való együttélésről, együtt mozgásról, a Vele való kommunikációról, hogy hogyan éljük meg Vele a hétköznapijainkat, mindennapjainkat és ma ezt a tanítás sorozatot folytatom. Nagyon mély a téma, de nem is téma egyébként Ő, hanem egy személy és nem is akarok Rá így hivatkozni, hogy, mint téma beszélek róla, hanem úgy szeretnék beszélni a Szent Szellemről, hogy a hitünk felébredjen, meg a gondolkozás módunk is megváltozzon Vele kapcsolatban. Ez sokszor fordított sorrendben történik. Ahogy a gondolkozás módunk megváltozik, úgy ébred fel a hitünk Vele kapcsolatban és Isten dolgaival kapcsolatban is. Nagyon sokszor van az, hogy a helytelen gondolkozás mód akadályt, egy falat húz a hitünk elé és erőlködünk, kínlódunk és nem tudjuk átugrani a saját árnyékunkat, mert fizikai értelemben nem képes az ember arra, hogy a saját árnyékát átlépje. Nem lehetséges, mert az árnyék velünk együtt mozdul, hozzánk tartozik.

Ez a testi, fizikai világ, ez így van kitalálva, Isten ezt így tervezte, de Isten Szelleme által képesek vagyunk olyan dolgokra, amelyek természetfölöttiek. Igazából a keresztyén élet az vagy természetfölötti élet, vagy pedig sekélyes és erőtlen. Úgyhogy ezek az alkalmak egy kicsit tükör mindannyiunknak és egy bátorítás, hogy van több, van nagyobb. Van teljesebb, van gazdagabb jelenlét Istennél, ami megnyilvánulhat a fizikai síkon is és ne elégedjünk meg és ne törődjünk bele abba, amit idáig és eddig láttunk, mert az, amit láttak és megtapasztaltak az Apostolok cselekedeteiben a korai egyházban a tanítványok és a gyülekezeti tagok, az ugyanúgy ma is rendelkezésre áll. Ugyanúgy ma is valóság, mert ugyanaz a Szent Szellem van bennünk, Ő van kitöltve a szívünkbe és Ő nem változott meg. Megváltozott sok minden, megváltozott a társadalom, a kulturális szokások, megváltoztak a körülmények, a látható, a kézzelfogható dolgok, egy dolog azonban nem változott meg: az az üzenet, amit hirdetniünk kell. Az üzenet, a Jézus Krisztus Evangéliuma nem változott meg és az az erő, amit Isten adott ehhez az üzenet hirdetéshez, az sem változott meg.

Azt gondoljuk, ma sokkal nehezebb, ma sokkal rosszabb, ma sokkal esélytelenebb hirdetni az Evangéliumot, mint nekik volt, de nehogy azt gondold! Ma sokkal könnyebb hirdetni az Evangéliumot, mint nekik abban az időben. Az Apostolok cselekedeteiben a 2. fejezettől kezdődően láthatod, hogy sokkal nehezebb volt nekik és mégis megtették. Miért? Mert nem saját erőből próbálkoztak testi módon. Annyira akarom, annyira csinálni akarom! Uram, annyira szeretlek, annyira érted akarok dolgozni! – nem így csinálták.

Amikor feltámadt Jézus a halálból, akkor azt mondta nekik, ott volt velük az üzenet, látták, tapasztalták, megfogták, megölelték, érezték minden érzékszervükkel Jézust és mehetek volna hirdetni, hogy Jézus feltámadt a halálból, de Ő azt mondta nekik, hogy várjatok! Várjatok, amíg felruháztattok mennyei erővel! Ne álljatok ennek neki saját erőforrásból! Ne akarjátok ezt saját magatok csinálni! Ne akarjátok ezt úgy csinálni, hogy én annyira lelkes vagyok és annyira buzgó és annyira ég a tűz bennem, mert ha így csinálod, saját erőből, akkor eljön az idő, mikor azt fogod mondani, hogy nem bírom tovább! Elfogyott az erőm. Kiüresedtem. Burn out. Kiegészem teljesen. Miért nincs ez? Miért nincs az? Jönnek az üldözések, jönnek a támadások, jönnek a kísértések, jönnek a vádaskodások, jönnek a hazug nyelvek, a mindenféle olyan támadások, amik szó szerint megrengetnek engem a testemben, lelkemben és egyszerűen nem tudom elviselni.

Ezek a tanítványok Jézussal együtt éltek. Abban az időben a tanítványság az azt jelentette, hogy szinte a nap 24 órájában, évekig fizikai életközösségben voltak a tanítványok a mesterrel. Tehát, szó szerint együtt éltek, együtt ittak, együtt mentek, együtt lélegeztek, szinte folyamatosan. Jézussal együtt lenni jó dolog szerinted? Feltölt ez téged valamilyen erővel? Ad ez neked segítséget? Igen. Ők is úgy gondolták, hogy nekik a Jézussal való közösség elég, mégis mind megtagadta, szinte

kivétel nélkül. Egy ember volt a tizenkettő közül, aki ott volt a kereszt lábánál, János. Az összesnek kivillant a fejében a vörös villogó, hogy hopp, meghalhatok, végem van, jaj Istenem, mi lesz velem, nem értem az egészet, kétségbeestem, nem erre számítottam! Juj, ez fáj, nem tudom elviselni, nem ismerem Őt, hagyjatok engem békén ezzel a Jézussal!

De amikor eljött a Szent Szellem, amikor betöltötte őket a Szent Szellem, onnantól kezdve nem volt megállás. Onnantól kezdve nem volt megingás. Onnantól kezdve nem volt az, hogy jaj, most mit csináljak? Mert az az erő, amire szükségünk van az Evangélium hirdetésére, az nem az érzékszerveinken keresztül fakadó ismeretből, tudásból, közösségi élményből, abból a közösségi szellemből fakad, hogy együtt vagyunk, sokan vagyunk, de jók vagyunk, hanem belülről a Szent Szellem kitöltetéséből, az Ővele való együtt mozgásból, együttélésekből, az Ő tüzeből fakad. Amikor saját erőből próbálkozunk, akkor szembesülünk azzal, hogy falakba ütközünk és elvisz a lendület egy darabig, de aztán beütjük a fejünket a falba és, ahogy megénekelte, vagy megírta gyönyörűen a költő, Arany János a Családi kör című versében: „Zúg az éji bogár, nekimegy a falnak, Nagyot koppan akkor, azután elhallgat.” Úgy vagyunk mi is és, hogy a szolgálat is ide jutott, hogy ment, ment, ment nagy buzgósággal, beütötte a fejét a falba, nagyot koppant, csalódás volt és elhallgatott.

De ezek a tanítványok is átéltek sikereket, átéltek talán nem kudarcokat, de nehézségeket, veszteségeket. Volt, akit megöltek, volt, akit börtönbe zártak, mindegyiküket szinte megverték, mindegyikükről hazugságot terjesztettek az akkori médiában. A propaganda média, a karakter rombolása, karaktergyilkosság, ezek nem újkeletű dolgok, ezt nem csak most látjuk ma a politikában mindenhol, ez akkor is így volt és nemcsak a pogányok fordultak sokszor a keresztények ellen, hanem a sajátjaik is, mert az első keresztények zsidók voltak. A sajátjaik azt mondták, hogy ti ostoba szektások vagytok, titeket ki kell irtani a földről, mert megfertőzitek a tiszta hitet, a tiszta vallást. El kell titeket tüntetni a föld színéről, de jött a Szent Szellem, a Vele való közösség és az Ő tüze, amiről ma beszélni szeretnék. Olyan lelkesedést, olyan buzgóságot, olyan szenvedélyt, olyan hatalmat, olyan túlradást hozott az életükbe, ami több, mint egy emberi tűz, vagy egy emberi lelkesedés. Keresztényként rendelkezünk olyan hatalommal és olyan erővel, amit nem használunk, amiből nem merítünk. Nem merítünk a Szent Szellem lehetőségeiből és éljük az életünket sokszor úgy, hogy tudomásul se vesszük, hogy az az erő, ami feltámasztotta, aki feltámasztotta Jézust a halálból, nagyon közel van hozzánk.

Nemcsak közel van hozzánk, egygé vált velünk. Azt mondja az 1Korinthusi levél: aki az Úrral egyesült, egy szellem Ővele. A Róma 5,5 mondja, hogy kitöltetett a Szent Szellem a mi szívünkbe. Kitöltetett. Teljesen egyek vagyunk Vele és erről hallanunk kell, erről tudnunk kell újra és újra és újra, mert, amikor újra és újra hallunk erről, akkor jön a hit. Ugye ez a hit definíciója. „A hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által” és a hitnek, az Őbenne való hitnek aktuálisnak kell lenni. Nem hihetjük ma azt, hogy az a hit, ahogy én hittem őt, tíz, húsz, harminc évvel ezelőtt, amikor újjászülettem, amikor az Úr megragadott és volt egy nagy érzelmi cunami, az a hit el tud engem vinni akárhova. Nem. A hitnek aktuálisnak kell lenni minden nap! Minden nap aktuális hitnek kell benned lenni és élni! Minden nap. Az a kenet, az az olaj, az a jelenléte Istennek, ami ma itt van és átjárja a szívedet és megértést ad, az holnap már nem elegendő. Ami tegnap volt, vagy a múlt héten, az ma nem elegendő. Holnap friss olaj kell, mert a tegnapi, tegnapelőtti már nem elegendő.

Vannak erre szimbólumok az Ószövetségben, a mannáról is lehet így beszélni, a megbüdösödött olajról is lehet így beszélni, mint szimbólum, ezek mind-mind előrefelé mutatnak, ami mutatja nekünk azt, hogy arra vagyunk el hívva, a legutóbb volt erről szó, hogy Vele közösségben éljünk. Az Atyának szeretete, az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme és a Szent Szellem közössége legyen mindnyájatokkal – így zárja a 2Korinthusi levelet Pál apostol, így köszön el.

2Korinthus 13,13.

13. Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme, az Istennek szeretete és a Szent Szellem közössége mindnyájatokkal. Ámen.

Beszéltünk erről a múltkor, most nem ismétlem, de megismétlem azt, amit az előbb mondtam, hogy állandóan emlékeztetnünk kell magunkat arra, hogy megkaptuk a csodatévő erőt. Megkaptuk azt a teljességet, amire vágyakozunk, hogy majd a jövőben a miénk lesz. Majd fel leszek kenve. Majd eljön az életemben ez, meg az és majd ezt csinálom, meg azt csinálom az Úrnak.

Az az igazság, hogy sok minden kimunkálódik bennünk az idő előrehaladtával, de ha újjászületél és betöltekeztél Szent Szellemmel, mindened megvan. Mondjam úgy, hogy kívülről, Istentől már nem fogsz kapni többet. Amikor már mindened megvan, akkor már csak az hiányzik, hogy felismerd, meglásd, elhidd, megvalld, kijelentsd, hogy igen, ez az enyém és elkezd használni, elkezd ezt működésbe hozni. Az Apostolok cselekedeteinek 1,8-as verse mondja ezt nagyon szépen, nagyon jól, amiről az előbb beszéltem. Jézus szavai ezek:

Apostolok cselekedetei 1,8.

8. Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Szellem eljön reátok; és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában, és a földnek mind végső határáig.

Tehát mikor vesztek erőt? Miután a Szent Szellem eljött reátok. Sok keresztény tanítás pont fordítva ül a lovon és azt gondolja, hogy előbb erősödjél meg, legyél elég jó, legyél elég méltó és akkor majd Isten ad neked Szent Szellemet. Legyél elég kiváló, csináld jól a dolgokat, szentelődjél meg, szánd oda magad, legyél szuper szellemi, de ha nem is vagy, törekedjél rá és akkor majd Isten ad neked Szent Szellemet. Pont fordítva van! Veszünk Szent Szellemet és ez képessé tesz minket arra, hogy szentül éljünk, hogy az erőben munkálkodjunk, hogy az Ő ajándékaiban járjunk és a gyümölcsök kiformalódnak az életünkben. Pont fordítva látják sokan Istent és azt gondolják, hogy elég jónak kell lennünk ahhoz, hogy Ő megáldjon minket. Ehhez képest Ő már megáldott minket előre, hogy elég jók lehessünk Hozzá képest, hogy legalább esélyünk legyen arra, hogy jók legyünk.

Az erő szó itt a görögben a csodatévő erőre utal, szó szerint vesztek dynamist, dinamitot, csodatévő erőt, ez a szó jelentése, „minekutána a Szent Szellem eljő reátok”. Van egy Istenünk, aki ki akarja nyilvánítani magát ennek a világnak, mégis nagyon kevés ember kér, vagy csinál olyan dolgot, ami túlmutat saját magán. Keresztényként mindannyiunknak azt az életet kellene élnünk, amikor olyan dolgokat teszünk, amiket nem a saját erőből tudunk elvégezni, hanem az Ő erejéből, azaz túlmutat rajtunk. Túllépjük a saját árnyékunkat, túllépjük a saját erőforrásainkat, túllépjük azt, hogy én mire vagyok képes, mint ember, bármilyen jó, vagy bármilyen rossz dologról legyen is szó. Olyan sok ember van, aki csak boldogulni akar valahogy és valahogy túl akarja élni ezt az egész életet. Túlélni valahogy. Dolgozni, a családot eltartani, gyermeket nevelni. Ezek mind nagyon jó dolgok, Isten rendelte el, hogy családban éljünk, hogy gyermekeket neveljünk. Ez mind helyénvaló dolog és prioritást élvez, de soha ne felejtsük el azt, hogy Istennek van egyénileg, személyesen mindannyiunkra szabott terve és elhívása és ezt nekünk meg kell keresni, ebbe bele kell lépni, bele kell állni, mert automatikusan ez nem fog megtörténni.

Soha senkivel véletlenszerűen nem történik meg Isten tökéletes akarata. Azt meg kell keresni, bele kell ebbe állni, meg kell hallani, ennek a hangnak engedelmeskedni kell, ennek a hívásnak igent kell mondani és akkor lesz meg. Sokan nem ebben járnak. Fel kell magunkat pörgetni valahogyan, különben elsüllyedünk a vallásosság közömbösségében. Az egyhangú vallásosság nagyon unalmas. Nem akarsz unalmas életet élni, ugye? Ha most talán unalmas az életed, akkor szeretnéd, hogy egy kicsit fel legyen gerjesztve, nem? Amikor a tanítványok elhívást kaptak arra, hogy hirdessék az örömhírt, hogy Jézus feltámadt a halálból, ez volt a küldetésük, akkor nem csak hirdetniük és beszélniük kellett erről, hanem demonstrálni is kellett, be is kellett mutatni. Lukács evangéliumában olvasunk erről, hogy Jézus kiküldte a tanítványokat, a tizenkettőt, a hetvenet, volt egy ilyen előzetes bemutatása Jézusnak, hogy ezt hogyan kell csinálni. Ha figyelmesen olvasod a Bibliát, Jézus azt mondta a Máté 10,7–8-ban, hogy menjete és hirdessétek, hogy elközelített Istennek az országa. De mit olvasunk még ott, hogy mit csináljatok még? És gyógyítsátok a betegeket. Van valami, amit hirdetni kell, amit mondani kell, amit ki kell mondanunk a szánkkal. Ez az örömhír, ez az Evangélium és demonstrálni is kell, be kell mutatni, de ez saját erőből fakadóan eléggé nehéz.

Saját forrásból nem tudom, ki az, aki képes beteget gyógyítani. Még az orvosok sem képesek erre, elárulom. Az orvosok a gyógyszerek és a tudomány segítségével tudnak eredményeket elérni, nem a saját személyükből, fizikai, vagy lelki, vagy akármilyen erejükből hozzák elő a gyógyulást, hanem biológiai, fizikai, kémiai összetevők hatnak a testre és a gyógyszer, a kezelés, a mindenféle esetleges műtét, ezek eredményezik a gyógyulást, ha gyógyulást eredményeznek. Tehát, nem az orvos személye, hanem az ő tudása, az információ, amit alkalmaz. Keresztényként arra vagyunk elhívva, hogy azt az erőt, amivel Jézus szolgált, amivel a tanítványok szolgáltak, ezt bemutassuk. Pál apostol csodálatos igeverse azt mondja, hogy nem emberi bölcselkedéssel hirdetem nektek az Evangéliumot, nem csak beszéltem, mint, ahogy a görög filozófusok mondják és mondták az okosságokat. Én nem hitető beszédekkel, manipulációs és mentális tréningekkel lelkesítettelek benneteket, hogy földobjam a lelkivilágotokat, hogy ne csüggedjete el, nem azt csináltam veletek, ha adtok egy kis zsetont, akkor én adok nektek egy kis bátorítást, mint egy jó pszichológus, hanem Szellemnek és erőnek bemutatásában állott az én igehirdetésem! És bemutatta az erőt, bemutatta a Szellem erejét. Nem tudom, hogy vagytok ezzel, de engem ez nagyon lelkesít. Ezt én is így akarom csinálni! Én ezt így akarom csinálni! Fel kell, hogy ébredjünk erre!

Ma a legtöbb keresztény nem mondhatja el magáról, hogy nagy elvárásai lennének és megvalósulna sok minden az életükben. Nagyon sok mindent írtam ide föl magamnak és szeretnék beleférni az időbe, ezért most azt keresem, hogy merre menjünk tovább. Talán ott folytatom, hogy azt mondom, hogy amiért nem látunk sokszor erőmegnyilvánulásokat, vagy amiért nem úgy éljük meg a keresztény hitünket, a gyülekezetek a világon kevésbé mozognak otthonosan ezekben a dolgokban. Vagy azért, mert nem hisznek benne, akik meg hisznek benne, nem feltétlenül tudták jól alkalmazni, vagy jól működtetni. Érték minket is, meg minden embert csalódások, kudarcok és ki tud alakulni az emberben egy kicsinyhitűség akkor, ha újra és újra szembesül falakkal, amelyek nem nagyon akarnak leomlani, olyan nehézségekkel, amelyeket nem nagyon tud áttörni.

Szembesül az ember olyan dolgokkal, amelyek fájdalmasak a lelkének és ezért azt hiszi, hogy ebből már nem lesz változás, nem lesz másképpen, de úgy hiszem, hogy amiért szó van erről most már hetek óta és amiért bennem is ez nagyon él az az, hogy ne higgyük ezt el, hogy a bátorításban, a vigasztalásban, a noszogatásban, felgerjesztésben a Szent Szellem elfáradt. Ő nem unta meg, Ő nem legyintett ránk, hogy á, ezekből már nem lesz semmi! Bárki, akár egy ember is képes tüzet előhozni, ha valaki hajlandó hittel reagálni arra, amit a Szent Szellem mond és kér tőle. Egy fecske nem csinál nyarat, mondják ezt a világban, de egy ember is tud, képes hatalmas dolgokat elérni az Úrban úgy, hogy „megfertőz” és tűzre lobbant sokakat.

Úgyhogy legyél te az első, aki jelentkezel, hogy én akarok lenni az, aki megfertőzöm a mellettem ülőt szent tűzzel! Keresnünk kell, kutatnunk kell, hogy mi a korai gyülekezet sikerének az oka, hogy nekik miért működött és ha nekik működött, akkor nekünk hogyan működhetne ma? Mit kell tennünk azért, hogy a mi számunkra is működjön? Nem fog magától csak úgy megtörténni, ha csak várakozunk. Azért történik meg, mert meghalljuk, amit mond nekünk Isten és megcselekedjük azt.

Az Apostolok cselekedeteire, ha lapoztok, szeretnék egy gondolatmenetet végigvinni veletek. Ezt az igesort ezerszer hallottátok már. Ez a Szent Szellem kitöltetése pünkösöd napjának az igesora, amit szeretnék felolvasni, utána pedig elmegyünk egy kicsit az Ószövetségbe és szeretnék ma valamit megmutatni, amiről úgy gondolom, titeket is bátorítani fog.

Apostolok cselekedetei 2,1–4.

- 1. És mikor a pünkösöd napja eljött, mindnyájan egy akarral együtt valának.**
- 2. És lőn nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltelé az egész házat, ahol ülnek vala.**
- 3. És megosztott tűzlángnyelvek jelentek meg előttük, és üle mindenikre azok közül.**
- 4. És megtelének mindnyájan Szent Szellemmel, és kezdének szólni más nyelveken, amint a Szellem adta nékik szólniuk.**

Ez egy prófécia beteljesedése volt. Ez nem úgy történt, hogy Isten egyet gondolt az időknék ezen szakában és azt gondolta, hogy ez jó ötletnek tűnik, csináljuk ezt! Nem. Már az Ószövetségben fel-

lelhető ennek az előképe, illetve az erre utaló szimbólumok. Amikor eljött Keresztelő János – aki próféta is volt – és azt mondta, hogy nem én vagyok a Messiás, hanem aki utánam jön. Ismeritek a nagyon híres mondatát, én nem vagyok méltó arra sem, hogy a sarut a lábán megoldjam. Én vízzel keresztelek ugyan, de aki utánam jön, Ő Szellemmel és tüsszel fog keresztelni. Szellemmel és tüsszel! Ki fog keresztelni? Jézus keresztel Szellemmel és tüsszel! Ki keresztelte meg itt a tanítványokat? Az Úr Jézus, Szellemmel és tüsszel! Olvasom még egyszer a 3. verstől.

3. És megosztott tűzlángnyelvek jelentek meg előttük, és üle mindenikre azok közül.

4. És megtelének mindnyájan Szent Szellemmel, és kezdének szólni más nyelveken, amint a Szellem adta nékik szólniuk.

Ez egy prófécia beteljesedése volt itt, amit látunk Keresztelő Jánosnál. Amikor az Ószövetségben utasítást kapott a zsidóság a pusztai vándorlás alatt, hogy készítsenek sátrat, ahol istentiszteleti rendtartás szerint áldozatokat mutatnak be, stb., ott nagyon-nagyon szigorúan megmondta Isten Mózesnek, hogy mit hogyan csináljon. Hogy a történetet nagyon rövidre fogjam, amikor a szent sátot felszentelték, az oltárra tett égőáldozati állatokat Isten tüze személyesen gyújtotta meg és emésztette fel. Isten tüze volt az, ami leszállt a mennyből és lánggra lobbantotta azokat az állati temmaradványokat, amiket áldozatként odahelyeztek az oltárra. Nem emberek gyújtották a tüzet, Isten tüze szállt le. Ezt el is olvassuk, a 3Mózesben van, a 9,23–24-es versben. Nagyon szemléletes itt az előtte lévő egy-két fejezet. Gyakorlatilag Áronnak és a fiainak hét napig benn kellett lenniük a sátorban, ott kellett időt tölteniük, nem jöhettek ki.

3Mózes 9,23–24.

23. És beméne Mózes és Áron a gyülekezetnek sátorába, azután kijövének és megáldák a népet, az Úrnak dicsősége pedig megjelenék az egész népnek.

24. Tűz jöve ugyanis ki az Úr elől, és megemészté az oltáron az égőáldozatot és a kövérségeket. És látá ezt az egész nép, és ujjongának és arcra esének.

Történt ez mikor? A Szent Szellem lakhelyének nevezi a Biblia a sátonak ezt a részét, amikor a Szent Szellem lakozást vett ott, amikor felszentelték a sátrat. Nem emberek gyújtották meg tehát ott a tüzet és ez egy fontos pont. Itt lépünk most egy fokkal előrébb, mert tudjuk nagyon jól, hogy ez a sátor nem egy örökké ma is fennálló valóságos sátor. A zsidók vándoroltak tovább, eljött az idő, amikor bementek az ígért földjére, jöttek a különböző korok, teltek az évek és odaérünk a történelemben, hogy Dávid után a harmadik király, Salamon épít templomot Istennek. Templomot épít Salamon Istennek. A 2Kronikák 7. fejezetére lapozzunk. Itt is arról van szó, hogy odaszentelik a szentélyt.

2Kronikák 7,1–3.

1. És mikor Salamon elvégezte a könyörgést, tűz szálla le az égből, és megemészté az egészen égő áldozatot és a véres áldozatot, és az Úr dicsősége betölté a házat,

2. Annaira, hogy még a papok sem mehettek be az Úr házába; mert az Úr dicsősége betölté az Úr házát.

3. És az Izrael fiai mindnyájan látták, amikor alászálla a tűz és az Úr dicsősége a házra, és arccal leborulának a föld felé a padlózatra, s imádkák és tisztelék az Urat, hogy jó és az Ő kegyelme mindörökké való!

Hasonló dolgot látunk itt is, mint amit sok évvel korábban Mózes idejéből. A szent sátor volt az első lakóhely és tűz jött ki, ami megemésztette az áldozatot. Salamon temploma volt a második lakóhely. Mit látunk itt? Tűz jön le és megemészti az áldozatot. Ezt követően vagyunk mi most pünkösd napján, vagy pünkösd után, amikor is mit mond Isten Szelleme? Mit mond Pál apostol az 1Korinthus 3,16-ban?

1Korinthus 3,16.

16. Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Szelleme lakozik bennetek?

Vajon ma mit csinál Isten Szelleme velünk és bennünk? Hoz egy tüzet. Egy olyan tüzet, amit nekünk táplálni kell. Egy olyan tüzet, amely képes arra, hogy lelkesítsen bennünket. Egy olyan tüzet, amely nem a mi saját forrásunkból fakadó tűz, nem egy idegen tűz, nem az én erőfeszitésemből,

nem az én saját forrásomból fakad. Nem én készítettem, nem én csináltam, nem én lelkesítettem, nem én gerjesztettem. Ez Isten tüze, amit tápláltam, amit gerjesztettem. Ez egy másik szint. Most ennek a tűznek bennünk kell égnie! Ugyanaz a tűz, amely lángra lobbant Mózes és Áron idejében, amely lángra lobbant Salamon idejében, ugyanaz a tűz, Óróla van szó. A Szent Szellem ma bennünk él.

Visszamegyünk a 3Mózeshez, a 9. fejezet a 24-es vers után van itt valami, ami nagyon figyelemre méltó. Nagyon érdekes és nem véletlenül van itt. A 3Mózes 9,23-tól olvasom folyamatosan az Igét úgy, hogy átlépünk a következő fejezetbe is. Annak idején nem volt fejezetekre osztva se az Ó-, se az Újszövetség, nagyon jó, hogy ez nekünk így van, csak ezek a számok, ezek a fejezetek ne tévesszenek meg minket, mintha külön egymástól független dolgok lennének.

3Mózes 9,23–24.

23. És beméne Mózes és Áron a gyülekezetnek sátorába, azután kijövének és megáldák a népet, az Úrnak dicsősége pedig megjelenék az egész népnek.

24. Tűz jöve ugyanis ki az Úr elől, és megemészté az oltáron az égőáldozatot és a kövérségeket. És látá ezt az egész nép, és ujjongának és arcra esének.

3Mózes 10,1–3.

1. Nádáb pedig és Abihu, Áronnak fiai, vették egyen-egyen az ő tömjénezőjüket, és tettek azokba szenet és raktak arra füstölő szert, és vittek az Úr elé idegen tüzet, amelyet nem parancsolt nekik.

2. Tűz jöve azért ki az Úr elől, és megemészté őket, és meghalának az Úr előtt.

3. És monda Mózes Áronnak: Ez az, amit szólt az Úr, mondván: Akik hozzám közel vannak, azokban kell megszenteltetnem, és az egész nép előtt megdicsőíttetnem.

Mi volt itt a baj? Mindenki mondta magában, amikor olvastam, hogy halleluja, hogy nem vagyunk az Ószövetségben és a törvény alatt, ugye? Mi volt itt a baj Áron fiaival? Ez egy kulcsszó itt, hogy megértsük, ez az idegen tűz kifejezés. Idegen tüzet vittek. Mi volt ez az idegen tűz és miért volt ez baj? Nagyon sokszor van az, hogy látjuk az Igében, hogy Isten elrendelt dolgokat. Itt az Ószövetségben ezek szimbólumok, amelyek mutatnak előre valamit és ha valamit Isten mond, akkor nekik a törvény alatt azt pontról pontra kellett csinálni, mert különben bajba kerülnek.

Hála Istennek, hogyha a saját magunk erőfeszítését visszük bele a dolgokba, akkor minket nem sújt agyon a mennyei tűz, de itt ez volt a probléma. Belekavartak abba, beletették Isten rendszerébe a sajátjukat, mert ez egy előkép, ez mutatott előre valamit és azt mutatja, amit itt próbálok elmagyarázni és próbálok én is jobban megérteni, hogy te még jobban megértsd mint én, hogy amit el kell végeznünk azt az Úrnak a tüzével kell elvégeznünk, nem a sajátunkéval és ebbe nem kavarhatott bele senki ott, mert, akkor ott a törvény alatt ezért nekik halál járt, mert fogták a saját tömjénezőjüket, fogták a parazsat, a tüzet, ami volt mindenfelé, valahonnan szedték, ami nem az Úr tüze volt.

Nincs baj a tűzzel, ég mind a kettő, ha egymás mellé rakod, akkor ugyanúgy néz ki, csak a különbség, hogy melyiket ki gyújtotta meg, mi a forrása, hogy az Úr tüzét visszük, vagy pedig a saját tüzünket. Nekik ott rossz vége lett, meghaltak. Ma, hála Istennek, ha a saját erőfeszítésünket tesszük bele, nekünk nem jár ilyen fajta ítélet, mert Jézus kegyelmét élvezhetjük, de mutat ez itt valamit nekünk. Nem csak ez a két fiatalember járt pórul, hanem van más példa is az Ószövetségben, aki azt az előképet, azt a szimbólumot, amit Isten elrendelt és akart, ami az üdvösségre, a megváltásra, Jézus Krisztusra előremutat, meggyalázta és nem mehetett be az ígéret földjére.

Ilyen volt Mózes, amikor a sziklára ráütött a bottal. Történt egy csoda? Víz fakadt a sziklából, a második alkalommal történt ez. Először szólt hozzá, második alkalommal meg ráütött, de az a szikla kit jelképezett? Az Újszövetség Igéje mondja meg: Jézust. Jézusra mutatott, arra mutatott, hogy egyszer lehetett és egyszer kell neki áldozatot bemutatni, nem lehet másodsor megbüntetni és megverni Jézust azért, hogy elhordozza a bűneinket. Egyszer és mindenkorra ő elvégezte! Nem lehet még egyszer lesújtani rá!

Ha te bűnt követsz el, ha eltéveszted, ha rossz dolgot csinálsz, nem kell még egyszer Jézusnak a keresztre mennie, hogy megmosson, megtisztítson téged a bűneidtől és neked sem kell oda menned, mert Ő már egyszer s mindenkorra elvégezte. Ez egy szimbólum volt, ami előremutatott és a tűz, ami lejött a mennyből és megemésztette az áldozatot, ez is előre mutat, az Újszövetségre, miránk!

Mit mond Pál apostol a Róma 12-ben? Mint élő áldozat, szánjátok oda magatokat, hogy a gondolkodásmódokat megváltoztassátok, hogy megismerjétek, mi Isten akarata. Tömören idézve. Élő áldozatok vagyunk. Kinek kell megemésztenie, felemésztenie ezt az élő áldozatot, ami a mi testünk, ami a mi lelkünk, ami a régi természetünk? Isten tüze kell, hogy feleméssze, nem csupán az önfegyelem, meg az én eldöntöttem, hogy mit csinálok. Ami persze anélkül nem fog menni, csak akkor, ha az egésznek a forrása az Isten tüze.

Mert annyi depressziós, bánkódó, szomorú keresztény van, aki szembesül a saját maga erőtlenségével, hogy már megint elrontottam, hogy már megint, már hányszor meg akartam térni, meg akartam változtatni, már megint ebbe a bűnbe estem bele, már megint ezt rontottam el, már megint indulatba jöttem és megint haragra gerjedtem és egy csomó mindent csináltam. Pedig annyira meg akarok változni és annyira szeretlek Téged, Uram és annyira Téged akarok imádni és annyira Téged akarok szolgálni, de szembesülök állandóan az én testem gyengeségeivel! Azért, mert saját tűzből próbáljuk elégetni az áldozatunkat, saját magunktól akarjuk odaszánni magunkat Istennek, de amikor az Ő tüze emészt, az Ő tüze jön le közénk, mert mi odaszántuk magunkat, akkor ez sokkal-sokkal könnyebb. Akkor az ember ott van és hadd égjek érted, Uram! Hadd adjam magam teljesen át Neked! Hadd fizessenek árat azért, hogy Te munkálkodsz rajtam keresztül! Nem tudom, értitek, hogy miről beszélek? Egy olyan tűznek kell bennünk égnie, ami túlmutat a saját emberi tűzünkön!

Tegnap volt tűz a sportszarnokban, voltunk egy-két keresztény testvérrel focimeccsen. Ott van lelkesedés! Mi a tűz a világban? Ha valaki tüzes ember? Lelkes, hangos, tapsol, örvendezik, vagyis tüzes. Ilyen, nem? Ott is volt, amikor gólt rúgtunk és győztünk. Az a tűz ugyanaz, mint az Úrnak a tüze? Nem! Az egy emberi tűz, ami nem feltétlenül rossz, nem baj, nem bűnös dolog, csak ne ezzel a tűzzel akarjuk Isten munkáját végezni, mert az emberi lelkesedés oda fog vezetni és oda fog minket nyomni, hogy szembesülünk magunkkal, hogy a test erőtlensége, mint, ahogy Pál apostol is szembesült a saját testének az erőtlenségével. Olvasd el a Róma 7-et! Nagyon őszintén mondja azt, hogy akarom csinálni a jót, én azt akarom csinálni, ami helyes, de erőtlenséggel vagyok. Mindig, mindig ugyanabba az alacsony deszkába verem be a fejemet. Se lehajolni nincs eszem, hogy átbújjak alatta, sem átugorni nem tudom, mindig beleütközöm a saját gyengeségembe. De ezt nem fejezi be, mert azt írja a 8. fejezet elején, hogy nincsen azért kárhoztatásom, mert tudom, hogy ki vagyok Krisztusban. Elkezd beszélni arról, hogy milyen a Szent Szellem által élni. Olvasd el a 8. fejezetet! Előtte arról beszél, hogy én, az én tüzem, az én energiám, az én odaszánásom, az én erőfeszitésem, ahogy én akarom csinálni, az mennyire semmire nem elegendő, aztán elkezd beszélni arról, hogy Jézus Krisztusban való élet Szellemének a törvénye.

Róma 8,1–2.

1. Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Szellem szerint.

2. Mert a Jézus Krisztusban való élet szellemének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől.

Nem idegen tüzet viszek, hanem az Ő tüzet használom, az Ő tüzet gerjesztem, az Ő tüzeire rakok fát. Amikor az Úr tüze meggyújtotta a tüzet, az volt a kötelességük az ezzel megbízott embereknek, hogy táplálják azt a tüzet. Azt a tüzet, amit az Úr gyújtott. Tápláljuk, tápláljuk. Nagyon jól ég ebben a tűzben az önigazultságunk. Nagyon jól ég ebben a tűzben az az önérték, az az én, az az ego, nagyon jó alapanyag ehhez a tűzhöz.

Tudod, hogy a Filippi levélben az önigazultság, a magam értéke a *trágya* szóval van leírva? Tudod a száraz trágya milyen jól ég? Tüzelőnek használják. Bizony az egót oda kell rakni a tűzre! Az egót, az ént, a saját utamat, a saját elképzeléseimet, a saját vágyaimat, a saját okosságomat oda kell

tenni az oltárra! Hadd égjen nagy lánggal! Lehet táplálni ezt, hidd el nekem, amíg élsz ezen a földön. Az ember ebből nem fogy ki, nem lehet egyszerre elégetni az egész büszkeséget, mindent.

Amíg van benned lélegzet, addig van, mivel tüzelj az életed végéig, hogy égjen az Úr tüze benned. Az Úr tüze kell égjen bennünk, nem pedig emberé! Az Úr tüzének kell felemésztenie bennünket, nem pedig emberé! Így talán érthető, hogy miért az Úr kapja a dicsőséget, nem pedig ember, ha el van végezve valamilyen munka. Pedig mi olyanok vagyunk, mint emberek, a bukott természet, régi természet szerinti ó ember olyan, hogy szereti magát mutatni, szereti magát áldozati bárányként felemelni. Szereti mártírnak odaadni, hogy én mennyit dolgoztam, én mennyit imádkoztam, én mennyit csináltam, mennyire odaszántam magam, én milyen áldozatokat hoztam és mennyi mindent tettem ezért, azért, amazért, a szolgálatban, ebben, abban, amabban! Annyi mindent csináltam! Én, én, én! Azt mondta erre Pál, hogy ezt mind szemétnak ítélem, ami én vagyok. A tudásom, a teológiai végzettségem, a származásom, a saját erőforrásaim, ez mind-mind hadd égjen ott! Hadd égjen, semmisüljön meg! Azért, hogy megtapasztaljam és megismerjem a feltámadás erejét. A Filippi 3-ban egy gyönyörű igesor. Ma egy olyan szövetség alatt élünk, ahol Isten nem fog halállal sújtani, ha idegen tűz van nálunk, de amikor a saját erőnkől cselekszünk, akkor újra idegen tüzet használunk, mint ahogy Áron fiai. Ez a saját erőre, a saját forrásra utal, arra, hogy kikerülöm Istent. Önállósodok, én majd megoldom, majd én. Isten soha nem akarta, hogy a saját erőnk és hatalmunk alatt éljük az életünket. Soha nem akarta ezt. Erről szólt az Édenkertben a történet a jó és rossz tudásának a fájáról is. Ezért volt probléma, hogy ettek a tudás fájáról.

Miért baj, ha tudom, hogy mi a jó, meg mi a rossz? Dehogy baj, az egy nagyon jó dolog, hogy tudsz különbséget tenni, de ha te tudod, hogy mi a jó és mi a rossz, akkor nincsen szükséged Istenre, hogy megmondja neked, hogy mi a jó és mi a rossz. Ez volt a baj. Ha nekem megvan a tudás, ami egyébként megvolt, csak hogy jött a becsapás, meg az ördögi dolog, akkor már nincsen szükségem Istenre. Isten odaadott mindent és mégis azt akarja, hogy tőle függjünk. Ez a kulcs, ez a lényeg. Mindent odaadott, de azt akarja, hogy Tőle függjünk, mintha semmink nem lenne, miközben mindenünk megvan. Ez a Tőle való függés hozza el azt az erőt az életünkben, amire annyira vágyunk, amit annyira szeretnénk. Ez egy bizalom, ez egy hozzáállás, ez egy életforma, ez nem egy vasárnapi kereszténység, hanem hogy bízom benned az életemnek minden területén, A-tól Z-ig. Az iskola, a kapcsolatok, a házasság, a vállalkozás, mindenben, a szolgálatot még nem is említettem. Isten azt akarta, hogy az Ő természetfeletti, csodálatos, csodatevő ereje mindig működjön bennünk, hogy amikor az emberek ránk néznek, hogy amikor a világ ránk néz, akkor azt mondja, hogy ezek az emberek lehetetlen dolgokat csinálnak! Hogyan lehetséges az, hogy ilyen dolgok történnek velük? Nincsenek erre képességeik, hogy ezt megcsinálják. Úgy gondolom, ez a legnagyobb dicséret Isten előtt, amit kaphatunk. Te erre nem vagy képes, hogy tudjad ezt végigcsinálni? Óáltala, Ő adta neked ezt, az Ő bölcsessége, az Ő ereje, az Ő útmutatása, az Ő vezetése volt. Az életünk minden területe ilyen legyen!

Amikor pünkösöd napján a tűz eljött, az egyszerű, nagyon egyszerű emberek lehetetlen dolgokat tettek. Az egyszerű emberek természetfölötti dolgokat tettek. Ezek az egyszerű emberek hatást gyakoroltak az egész világra. Olyan emberek voltak, mint te, vagy én, vagy bármelyikünk. Nem voltak különlegesek, ne ringassuk magunkat abban, hogy ők annyira nagyon különlegesek voltak. Természetesen kiválasztottak voltak, erre a feladatra, munkára, célra elhívottak voltak, de abban az értelemben nem, hogy nekik lett volna természetes képességük bármire is. Egyszerű hétköznapi emberek voltak, de amikor a Szent Szellem eljön és felruház mienyei erővel, akkor természetfeletti dolgokat vagy képes megcselekedni.

Lehet, hogy azt gondold, hogy igen, ezt értem, csak fel nem foghatom, mert én egyszerű ember vagyok, én erre nem vagyok képes. Én ehhez gyenge vagyok, én ehhez kicsi vagyok. Az akkor volt, most meg ez van, nézz körül a világban, hogy mi van, nézd meg, nem ül minden széken valaki, nézd meg, nem történnek olyan látványos csodák, mint akkor, olyan nehéz az élet, a gazdaság is, meg a politika is. Jaj, annyi minden van körülöttem, ez nem én vagyok, akiről ez szól, ez azoknak van, akik prédikálnak, akik hirdetik az Igét, akik szolgálnak, erre elhívottak! – de az a helyzet, hogy ők is

ugyanolyan emberek voltak, mint bármelyikünk. Nem is a saját tűzükkel forgatták fel a világot, hanem a Szent Szellem tűzével. A saját tűzükkel nem lettek volna képesek semmit sem elérni. Semmit sem!

Az idegen tűz az emberi erőfeszítést szimbolizálja, hogy annyira akarom, annyira csinálni akarom! Annyira meg akarok felelni és annyira ég a szívem érted, Uram! Jó, ez nagyon jó, de ha fáradt vagy, meg unalmas, meg kiábrándult, akkor vedd fontolóra, amit most mondok. Lehet, hogy a saját tüzedet égeted, nem pedig az Úrét. Az Úr tűzében nem lehet kiégni. Az Úr tűzében fellelkedés van, az Úr tűzében növekedés van, az Úr tűzében útmutatás és egyre nagyobb lendület van. Nem egyre elfogy az erőm. Bármilyen éghető anyagot dobsz a tűzre, fát, szénát, pozdorját, az ég addig, amíg van benne muníció, van benne erőforrás. Az Úr tüze ég benned, ott van. Dobd rá magad! Mindannyian jól tudunk égni Őelőtte. Ez az odaszánásunk, az elkötelezettségünk. Ez nem emberi indulatból fakad.

A 3Mózesben az összes áldozati rendtartás bemutatása, szimbolikája úgy lett kialakítva, hogy az üdvösség tervére mutasson. Az ott Isten terve volt. Előre mutatott. Nem emberi indítatásból fakadt, ezért az embernek nincsen joga egy isteni szimbólumot keresztülhúzni, vagy azzal babrálni, vagy ahhoz hozzányúlni. Ez volt a probléma Áron fiaival. Ismétlem, Mózes egy ilyen dolog miatt nem ment be az ígéret földjére!

A Bibliában a tűz sokkal többet jelent annál, mint, hogy buzgó az ember, szenvedélyes, vagy lelkes. Sokszor a tűz magának Istennek a szimbóluma egyébként. Jézus a Szent Szellemmel és tűzzel kereszstel. Jeremiás azt mondta, hogy tűzként van bezárva a csontjaimba az Ő Igéje. Az apostolok fején tűz égett pünkösöd napján. Ez egy szó szerinti tűz volt. Egy olyan fizikai tűz, ami szellemi tűz volt, mert nem égett le a hajuk. Ott volt a fejük tetején a tűz, de nem égett le a hajuk. Nem olvassuk azt, hogy felemésztette volna a fizikai testüket.

Ezen gondolkoztam tegnap, hogy ez ugyanaz a tűz, ami égett a csipkebokorban, ami nem emésztette fel. Ugyanaz a Szent Szellem. Ezt így még sosem láttam, nem gondoltam ebbe bele, hogy jó, ott van a kettős tüzes nyelv. Ez a kettős nem arra utal, hogy kettő volt belőle, hanem mindenki feje fölött volt, nem tudom pontosan, ez hogy zajlott, de ott égtek a tűzben, a fejükön ott volt a tűz, de nem hoztak poroltót és nem locsolták egymást vízzel, nem égtek meg. Ez jelképes is, meg fizikai is, meg nyilvánvaló is.

Látjuk a következményeket, látjuk az eredményeit ennek. Ez nem csupán egy lelkesedés, egy szenvedély, egy hangoskodás, egy taps, vagy kiabálás, ami volt tegnap a focimeccsen, hanem egy olyan tűz, ami Jézusért ég. Az Őbenne levő hűségéről, az odaszánásról szól, az Őfelé való szenvedélyről. Olyan mértékben fogunk égni és lángolni Jézusért, amilyen mértékben hajlandóak vagyunk legyőzni a kifogásokat, hogy miért nem. Így tudom a legegyszerűbben elmondani, amit gondolok erről a dolgról. Mindenki abban a mértékben ég tűzben Jézusért, amilyen mértékben hajlandó a kifogásokat kezelni saját magában. Mindig van annyi kifogás. Annyi nyafogás. Annyi nyafogással keveredett kifogás, hogy miért nem és miért nem inkább valami mást? Sokszor ez meg sem fogalmazódik bennünk, hogy amikor abbahagyjuk a kifogásokat, vagy azok keresését, akkor a tűz lángra lobban. Van még itt egy-két dolog, amit szeretnék elmondani, mert ez tűzként lobog bennem, igyekszem rövidre fogni.

Hiszem, tudom, látom, hogy mindenkinek van ajándéka Istentől. Mindenkinek! Nincs olyan ember, akinek nincs ajándéka Istentől, viszont ahhoz, hogy megértsük jól a Szent Szellem tüzeit, vagy ajándékait, látnunk kell, hogy háromféle ajándék van igazából a Bibliában. Háromféle ajándékról beszél, legalábbis ebben a kontextusban, amiről most beszélek. Van az Atya ajándéka, van Jézus ajándéka és van a Szent Szellem ajándéka. Az Atya ajándéka az, amivel születünk te is, meg én is, mindannyian. Vannak úgynevezett, így hívjuk ezt a keresztény körökben meg a világban is, hogy talentumok, tehetségek. Ez mindenkinek van. Mindenkinek van valamilyen ajándéka, talentuma, tehetsége, aki a földre születik. Kivétel nélkül, ha hívó, ha nem hívó. Mindenkinek! Még, aki azt gondolja magáról, hogy antitalentum mindenben és semmihez nem ért és minden kifordul a kezéből,

annak is van valami. Lehet, hogy el van rejtve nagyon mélyen, nincs kikutatva, de mindenkinek van ajándéka, ezt az Atya ajándékának hívja az 1Korinthus 12,4.

Ugyanitt mondja a következő versben, hogy Jézusnak is vannak ajándékai, de azt igazából az Efézus 4,11–12-ben fejt ki, ami azt mondja, hogy ezek az ajándékok szolgálatok a Krisztus gyülekezeti testének.

Efézus 4,11.

11. És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul:

Ezek Jézus ajándékai a gyülekezet számára, akik nem mindenki az egész világon, hanem Isten szuverén elhívása és választása alapján bizonyos emberek, keresztények, akik a gyülekezetnek lettek adva. Aztán van a Szent Szellem ajándéka, amit felsorol az 1Korinthus 12,9–11-ig igeversekben. Ezeket az ajándékokat a Szent Szellem irányítja. Ezeket az ajándékokat a Szent Szellem osztja szét és a Szent Szellem használja. Ezek Isten munkálkodásának a módjai rajtunk keresztül, de a Szent Szellemnek nem csak ajándékai vannak, hanem gyümölcse is. Erről szeretnék beszélni most csak pár mondatot, aztán befejezem.

A Szent Szellemnek vannak ajándékai, ami mindenkinek van, aki keresztény, aki hívő, a világban ez nincsen. A Szent Szellem ezt a gyülekezetben, a gyülekezeti tagokban osztotta szét. Az ajándék nem úgy jár az embernek, hogy én megdolgozok érte, hanem ez egy feltétel nélküli ajándék, ha jó vagy, ha rossz vagy, ha jól csinálod, ha rosszul csinálod. Ajándék! Nem azért kapsz ajándékot a születésnapodon, mert megérdemled, hanem azért, mert ajándék. Az ajándék alanyi jogon jár. Karácsonyra is, valakinek húsvétra is. Egy jó házasságban az év bármely napján meg lehet ajándékozni a másikat. Nem azért, mert megérdemled, hanem annak ellenére, hogy nem érdemled, mégis kapsz egy ajándékot.

De a Szent Szellemnek van gyümölcse. Ezek a gyümölcsök sokféleképpen megnyilvánulnak. A Szent Szellem ajándékai rajtunk keresztül munkálkodnak, a Szent Szellem gyümölcse viszont bennünk munkálkodik. A kettő különbözőségéről szeretnék egy pár mondatot beszélni és arról, hogy a kettőt együtt kell néznünk és mind a kettőben járnunk kell, mert lehetsz ajándékozott és lehetsz kiváló prédikátor, lehetsz kiváló zenész, lehetsz kiváló imaember, szolgálattévő a gyülekezetben úgy, hogy a gyümölcsöd keserűek és savanyúak és otthon a családot idegeire mész, mert a kettő nem ugyanaz. A gyümölcs a jellemedet mutatja, az ajándék pedig azt, hogy Isten munkálkodik-e rajtad keresztül. Mind a kettőben lehet fejlődni, mind a kettőben lehet érettnek lenni, mind a kettőben lehet előre haladni. A mai gyülekezeti korszakban nagyon sok istenszerető, kedves, jellemes keresztény közösség, gyülekezet, pásztor, szolgáló van, akik erkölcsösek, a Szellem gyümölcseiben érettek, szeretetben járnak, tisztességesek, mértékletesek, stb., de az erőt, a Szellem ajándékait nem képviselik. Ilyen fél lábon áll a dolog, jellemes emberek, karakteres emberek, becsületesek, tisztességesek, de erőtlének.

Aztán vannak a nagyon karizmatikusok, akik nagyon megértették azt, hogy milyen a Szellem munkálkodása és jelek, csodák, erők követik a szolgálataikat, de a gyümölcsökben nem fejlődtek, ezért buknak el, ezért botránkoztatnak meg sok embert, ezért mennek az idegeire a házastársuknak otthon, miközben azt gondoljuk, hogy a szolgálatuk hú, de milyen szuper és az alapján ítéljük meg az embert.

Ennek a kettőnek Krisztus Testében egyensúlyban kell lenni. A gyümölcsünkben, a jellemünkben, a karakterünkben épülnünk kell, fejlődnünk kell, de úgy, hogy ne feledkezzünk meg arról az erőről, ami a Szent Szellem ereje bennünk, ami munkálkodni akar rajtunk keresztül. Mind a kettőre kell időt, energiát fordítanunk, beszélni erről, tanítani erről és keresni, vizsgálni azt, hogyan lehetek a jellememben, tehát a gyümölcsökben érettebb és, hogyan tudunk ebben megnyilvánulni, és hogyan tudom – értsétek jól, nem szeretem ezt a kifejezést – használni a Szellem ajándékait. Nem mi használjuk a Szellem ajándékait, Ő használ minket, csak azért mondom így, hogy kicsit kézzelfoghatóbb legyen. Tehát ennek a kettőnek egyensúlyban kell lennie.

Ezt szerettem volna így a végére elmondani. Hiszem azt, hogy nem mentek üres kézzel, éhesen haza. Dicsőség Istennek! Álljatok fel, kérlek benneteket, imádkozzunk együtt:

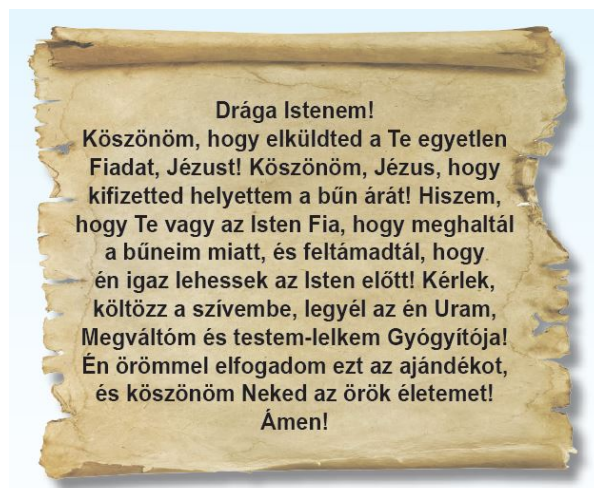
Mennyei Atyánk, köszönjük Neked a Te jelenlétedet az életünkben. Köszönjük Neked azt, hogy a Te Igéd megértést ad nekünk, világosságot ad nekünk, kinyilvánítod a szívünkbe a Te útjaidat, a Te terveidet. Köszönjük a Szent Szellem valóságos jelenlétét az életünkben. Atyánk, azért imádkozunk, hogy ez a mai és minden más üzenet, ami itt elhangzik bárkinek a szájából vasárnaponként, az bekerüljön a szívünkbe, mint mag és ott gyökeret verjen, felerősödjön, megerősödjön és a Te dicsőségedre sok-sok gyümölcsöt hozzon. Szent Szellem, kívánkozunk veled közösségekben lenni, mélyebb kapcsolatban lenni, meg akarunk Téged szólítani a hétköznapjainkban, be akarunk téged vonni életünk minden egyes területére, minden részére, életünk minden egyes pontján szeretnénk, ha te aktívan részt vennél.

Segíts nekünk abban, hogy hogyan adjuk át a területet számokra életünknek különböző területein, a családjainkban, a házasságunkban, a szolgálatunkban, a munkánkban, a vállalkozásunkban, a tanulmányainkban, mindenben, az autózézetéstől az építkezésen át, mindenben. Mindenben akarunk téled hallani és rád figyelni, ez a szívünk vágya és, ahogy gyönyörködünk benned, Te megadod nekünk a szívünk vágyát.

Atyám, tudjuk, hogy Te jobban vágyakozol a Szent Szellem által a velünk való közösségre, kapcsolatra, mint ahogy mi vágyakozunk Te Rád és Neked nagyobb hited van bennünk, mint amilyen hitünk van nekünk Benned. Hálásak vagyunk, amiért munkálkods bennünk, amiért adtál az életünkbe lélegzetet, amiért élhetünk, amiért szolgálhatunk Téged, amiért elhívtál bennünket, amiért a Te Igéd igazság és azért, hogy bármi történik velünk, Te megerősítesz minket. Bármi trauma, vagy fájdalom ér bármelyikünket, a gyülekezetünk bármely tagját, Te vagy az, aki megerősítet a lép-teinket és közel vonsz magadhoz a Te jelenlétedbe, ahol minden kérdésünkre választ kapunk, ahol feltöltődünk és átvesszük magunkra a Te tulajdonságaidat.

Atyánk, ahogy Rád nézünk, várakozunk Rád, aktívan figyeljük azt, hogy Te merre vezetsz bennünket. Kijelentjük az Ige igazságát az életünk felett, hogy Te vagy a jó Pásztor, Jézus, mi pedig a Te juhaid és mi meghalljuk a Te szótát, az idegen hangját pedig nem követjük. A megfelelő időben lépünk, engedelmesekek leszünk és megteremjük a gyümölcsöket a Te dicsőségedre, Jézus, a Te nevedben. Ámen!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

ELÉRHETŐSÉGEINK

Postacím: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.

Titkárság: +36 (70) 428-4144

E-mail: titkarsag.ksze@gmail.com (Kántor Ibolya)

Honlap: www.ksze.org

Könyvrendelés a titkárság elérhetőségein.

Újság szerkesztőség: oromhirado@gmail.com